

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.208 van 29 januari 2003
in de zaak A. 120.236/XIV-9766**

In zake : XXX,
 verblijvende te 3800 SINT-TRUIDEN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Chinese nationaliteit, op 24 april 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 februari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 29 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ch. TYSEBAERT, die loco advocaat V. DE KIMPE verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur

L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 25 november 2002 en zich vluchteling verklaart op 30 januari 2002; dat op 4 februari 2002 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 26 maart 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Guangdong. U zou in 1998 gehuwd zijn met L. J. te Guangdong. In mei 2000 zou u samen met uw echtgenoot naar België zijn geïmmigreerd, waar uw echtgenoot als ingenieur bij Philips Industrial Activities in Hasselt aan de slag ging. Met uw eigen paspoort zou u op 16 mei 2000 China per vliegtuig verlaten hebben en dezelfde dag zijn aangekomen in België. Op 11 augustus 2000 zou uw eerste kindje in Henan zijn geboren. U was immers voor de bevalling naar China teruggekeerd. U zou nu ongeveer zeven maanden zwanger zijn van uw tweede kindje en de vermoedelijke bevallingsdatum is vastgesteld op 1 mei 2002. In november 2002 zou uw echtgenoot vernomen hebben van zijn werkgever dat diens arbeidscontract niet zou worden verlengd en zou aflopen op 31 januari 2002. Uit angst voor de veiligheid van uw ongeboren kindje onder het geboortebeperkingsbeleid van de Chinese regering, besloten u en uw echtgenoot niet terug te keren naar China. Daarom vroeg u hier asiel aan op 30 januari 2001. U zou vrezen dat uw tweede kindje bij de bevalling zal worden gedood en u een gedwongen sterilisatie zou moeten ondergaan. U verklaarde dat het geboortebeleid van de Chinese overheid systematisch wordt toegepast op elke inwoner van het land, met uitzondering van minderheidsgroepen. Ook zou u de administratieve gevolgen vrezen tengevolge van het niet naleven van het ‘één-kind’-beleid in China, met name de inbeslagname van uw eigendom, het intrekken van het salaris enz. U verklaarde dat uw ouders de bergen zouden zijn ingevlucht opdat uw moeder er kon bevallen van zowel hun tweede als hun derde kindje en om het op te voeden buiten het oog van de Chinese overheid. De woning van uw ouders zou echter vernield zijn door de politie en hun eigendom zou tevens in beslag genomen zijn. Terwijl uw ouders ondergedoken leefden, zou u ingewoond hebben bij uw grootouders. Uw ouders zouden via bemiddeling van een bevriende ambtenaar tegen betaling een bevolkingsakte voor uw broer en zus hebben verkregen. In augustus 2001 zou u naar uw schoonouders te Henan zijn gereisd om uw dochtertje op te zoeken en mee te brengen naar België in het kader van gezinshereniging. Toen u de grootouders van uw echtgenoot bezocht, zouden ambtenaren van de plaatselijke afdeling van het departement ‘Gezinsplanning’ langsgekomen zijn bij uw schoonouders om u te onderzoeken op een eventuele zwangerschap, maar bij het zien van uw paspoort en visum voor België, zouden zij afgezien hebben van hun plannen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het door u aangebrachte asielmotief, zijnde dat uw terugkeer naar uw geboorteland onmogelijk wordt gemaakt door uw ongeboren kindje het slachtoffer zou worden van het ‘één-kind’-beleid in China, en dat u een gedwongen sterilisatie zou moeten ondergaan en bij de geboorte van uw tweede kindje uw gezin getroffen zou worden door sancties opgelegd door de Chinese Staat, niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Het Chinese geboortebeperkingsbeleid is een louter binnenlandse aangelegenheid en betreft een algemene politiek gevoerd door de overheid, die alle echtparen, behalve koppels waarop de uitzonderingsregels van toepassing zijn, op het Chinese grondgebied raakt. Bijgevolg kan het ‘één-kind’-beleid niet omschreven worden als discriminerend omwille van één van de redenen vermeld in de Geneefse Conventie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt, blijkt bovendien dat artikel 19 van de Chinese wet inzake ‘Maternal and Infant Health Care’ voorziet dat het

uitvoeren van een abortus en/of sterilisatie zonder instemming van de moeder, een wetsovertreding vormt. Wanneer er sprake is van fysieke dwang bij het uitvoeren van een sterilisatie en/of abortus, kan men beroep doen op de gerechtelijke instanties. Weliswaar zouden voor echtparen die het opgelegde geboortebeperkingsbeleid niet naleven, diverse administratieve en/of economische sancties volgen, doch er dient opgemerkt te worden dat illegaal geboren kinderen wel degelijk kunnen worden geregistreerd. Dit betekent dat deze kinderen in aanmerking komen voor medische zorg en recht op onderwijs. Tenslotte kan erop gewezen worden, met betrekking op de actuele situatie, dat het aantal meldingen over gedwongen sterilisatie en/of abortus sinds 1995 zijn afgenomen en de Chinese regering minder dan voorheen in staat zou zijn om druk uit te oefenen voor de naleving van het geboortebeperkingsbeleid. (bronnen: IND, oktober 2001 en US Departement of State, 2000).

Merkwaardig te noemen is ook dat uw echtgenoot geen gewag maakte, voor het CGVS, van het feit dat uw ouders nog een derde kind zouden hebben, zoals u wel verklaarde voor het CGVS (zie CGVS, pp. 3, 6 en 9). Tevens vermeldde hij, in tegenstelling tot uw verklaringen, niet dat medewerkers van het lokale 'Bureau voor Gezinsplanning' tijdens uw bezoek aan uw schoonouders te Henan in de maand augustus 2001 zouden zijn langsgekomen bij uw ouders en aanvankelijk de intentie zouden hebben gehad u medisch te onderzoeken (zie CGVS, p. 11).”.

2. Betreffende de toepassing van artikel 26 van voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel de schending opwerpt van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en van de materiële motiveringsplicht;

Overwegende dat de verzoekende partij in dat middel onder meer aanvoert dat een asielaanvraag overeenkomstig art. 52, § 1 van de Vreemdelingenwet kan worden afgewezen wanneer de aanvraag steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan asiel, inzonderheid omdat zij bedrieglijk zouden zijn of omdat zij geen verband zouden houden met de criteria bepaald in art. 1, A, 2) van de Vluchtelingenconventie; dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het Chinese geboortebeperkingsbeleid een louter binnenlandse aangelegenheid betreft die niet onder de Vluchtelingenconventie valt, dat een moeder volgens de Chinese wet niet tot een abortus kan worden gedwongen en dat de overheid thans minder streng zou optreden met gedwongen abortussen, zodat er geen gevaar zou bestaan voor het leven van het tweede kind van de verzoekende partij; dat een minder streng optreden niet betekent dat er geen actuele vrees meer voor het leven van dat tweede kind zou zijn want dat de praktijk van gedwongen abortus bij een zwangerschap van een tweede kind algemeen bekend is; dat men volgens de Chinese wet slechts in vijf gevallen een tweede kind mag hebben, dat de verzoekende partij buiten die hypothesen valt en dat er aanzienlijke sancties op haar en haar echtgenoot van toepassing zullen zijn; dat ook het kind gevaar loopt, hetzij door abortus, hetzij door achteraf gedood te worden, hetzij doordat het pas geregistreerd kan worden mits betaling van een boete, gelijk aan het loon van zeven jaar; dat die boete onbetaalbaar is voor de verzoekende partij; dat er derhalve zeker een actuele vrees is voor het leven, minstens voor een menswaardig bestaan van het kind;

2.2. Overwegende dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar vluchtmotief ongeloofwaardig zouden zijn; dat dergelijke ongeloofwaardigheid niet kan worden afgeleid uit de enkele opmerking in fine van de bestreden beslissing dat het “merkwaardig” is dat de echtgenoot van de verzoekende partij geen melding heeft gemaakt van het feit dat de ouders van de verzoekende partij een derde kind zouden hebben en dat hij het bezoek van medewerkers van het lokale bureau voor gezinsplanning in augustus 2001 niet heeft vermeld; dat deze bijkomende opmerking geen zelfstandig weigeringsmotief vormt;

Overwegende dat het determinerende motief van de bestreden beslissing is dat de asielaanvraag niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie omdat de aangehaalde feiten (gedwongen abortus of minstens zware sancties) niet discriminerend doch op alle echtparen in China van toepassing zijn, omdat het Chinese geboortebeperkingsbeleid als een louter binnenlandse aangelegenheid wordt beschouwd, omdat fysieke dwang bij abortus verboden zou zijn, omdat illegaal geboren kinderen wel degelijk kunnen worden geregistreerd niettegenstaande economische en/of administratieve sancties voor de ouders en omdat het aantal meldingen van gedwongen abortussen sedert 1995 zou zijn verminderd; dat in het bijzonder met deze laatste overweging in de bestreden beslissing impliciet doch zeker wordt toegegeven dat de praktijk van gedwongen abortussen wel degelijk plaatsvond en nog steeds plaatsvindt doch enkel verminderd is omdat de Chinese overheid minder dan voorheen haar geboortebeperkingsbeleid effectief zou kunnen uitvoeren; dat het recht op leven van een tweede of volgend kind in het gedrang is, daargelaten de onbetwistbaar zware sancties indien dat kind toch zou worden geboren; dat zulks betrekking heeft op de meest fundamentele mensenrechten, waarvan de schending een voldoende en rechtstreeks vluchtmotief kan uitmaken; dat in de gegeven omstandigheden de commissaris-generaal bezwaarlijk al in de ontvankelijkheidsfase kon beslissen dat de aanvraag vreemd was aan de criteria van de conventie van Genève; dat een verder onderzoek van de aanvraag zich te dezen opdrong; dat het tweede middel in die mate niet kennelijk ongegrond is;

3. Betreffende de vordering tot schorsing.

3.1. Overwegende dat het auditoraat in het verslag oordeelt dat indien de kamer geen toepassing maakt van meergenoemd artikel 26, de vordering tot schorsing moet worden verworpen wegens gebrek aan ernstige middelen, met toepassing van artikel 7, § 2 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000;

Gezien de nota van de verwerende partij;

3.2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden

besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat met betrekking tot de eerste voorwaarde hierboven sub 2.2, laatste considerans werd geoordeeld dat het tweede middel niet ongegrond lijkt; dat uit de daaraan voorafgaande bespreking integendeel blijkt dat het tweede middel op het eerste gezicht gegrond kan zijn en derhalve ernstig is;

Overwegende dat met betrekking tot de tweede voorwaarde de verzoekende partij onder meer het volgende uiteenzet:

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging zou verzoekende partij met het onoplosbare probleem confronteren naar welk derde land er zou kunnen verder gevlucht worden.

Rekening houdend met de aangebrachte elementen in het feitenrelaas, vreest verzoekende partij de terugkeer naar China, het land waartegen zij de bescherming van België vraagt, aangezien haar leven en haar vrijheid ernstig bedreigd zijn.

Verzoekende partij kan dan ook onmogelijker wijze terug naar China alwaar zij immers precies het risico loopt op vervolging door derden wegens haar zwangerschap van haar tweede kind, hetgeen ongetwijfeld een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, te meer nu de Chinese overheid haar geen bescherming kan bieden.

Het feit dat dit element van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel samenhangt met de grond van de schorsingsvordering, neemt de realiteit van dit nadeel niet weg. Integendeel.

Verzoekende partij zal evenmin nog in enig ander land worden toegelaten.

Verzoekende partij zou dus onmiddellijk in een onoverkomelijk probleem gestort worden.

Verzoekende partij momenteel terugsturen naar haar land is levensbedreigend voor haar kind.

Verzoekende partij heeft zich thans in België zo goed mogelijk geïntegreerd. Zij heeft reeds banden gelegd met nabije omgeving en ondernam met veel enthousiasme veelzeggende pogingen om zich in het Nederlands uit te drukken.

Elke uitvoering zou deze integratie onherstelbaar beëindigen, nu de normale annulatieprocedure op enkele jaren mag worden geraamd.”.

Overwegende dat deze uiteenzetting overtuigt; dat de verzoekende partij aldus voldoende concreet heeft omschreven dat een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal teweegbrengen;

Overwegende dat aldus is voldaan aan de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden voor de schorsing van de tenuitvoerlegging,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de commissaris-generaal van 26 maart 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 februari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt voortgezet overeenkomstig de artikelen 21 tot 25 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzonder procedureregeling inzake geschillen over de beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 3.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig januari tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.